

možnost, podílem na úkor věřitele nakládati, podává mu proti takové na nakládání dostatečnou záruku již zabavení práva dle § 331 exek. ř.

Čís. 1489.

Městský úřad nemá procesní způsobilosti.

(Rozh. ze dne 14. února 1922, R I 183/22.)

Žalobě proti městskému úřadu v B. procesní soud první stolice vyhověl. Do rozsudku vnesla obec B. odvolání, jež odvolací soud odmítl, ježto nebyla stranou ve sporu. Ku stížnosti obce B. zrušil Nejvyšší soud napadené usnesení, rozsudek prvního soudu i předchozí řízení jako zmatečná a žalobu odmítl.

Důvody:

Řízení v této věci i rozhodnutí nižších soudu jsou zmatečná dle §§ 6 a 7 c. ř. s. Městský úřad je pouze výkonným správním orgánem dle §§ 13, 30, 51 a násl. obec. zřízení pro Čechy, nemá a nemůže mít vlastní jmění, nemůže se proto zavazovati a býti žalován, a nedostává se mu vůbec procesní způsobilosti dle § 1 c. ř. s. Nemohl proto městský úřad v B. odsouzen býti právem k zaplacení, naopak bylo vysloviti z moci úřední zmatečnost dle § 7 c. ř. s. Obec B. do sporu nevstoupila, ježto za žalovanou stranu jednal právní zástupce zřízený dle písemné plné moci obecním úřadem v B. Odmítnutí žaloby odůvodněno je §§ 478 a 513 c. ř. s. Obci B. nebyly přisouzeny útraty rekursu, ježto na sporu není účastna.

Čís. 1490.

Rekurs do usnesení soudu v jazykové otázce není přípustným.

(Rozh. ze dne 14. února 1922, R I 186/22.)

Do usnesení okresního soudu, jímž na českou žádost dostalo se žadateli německého vyřízení, vnesl žadatel recurs a dohlédací stížnost, jímž krajský jako recursní soud vyhověl a uložil okresnímu soudu, by vydal žadateli vyřízení v jazyku českém vzhledem k ustanovení zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n., § 1 a 2.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu prvního soudce, zrušil napadené usnesení a uložil krajskému soudu, by recurs a dohlédací stížnost odstoupil presidiu tamního krajského soudu k příslušnému vyřízení.

Důvody:

Podle § 7 jazykového zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n., spory — roz. sporné otázky — o užití jazyka při soudech vyřizují příslušné orgány dohlédací jako věci státní správy odděleně od věci, ve které vzešly. K orgánům dohlédajícím na soudy okresní náleží dle § 74 zák. o soud. zřiz. sice sborové soudy první stolice a jejich presidenti, avšak

věci státní správy vyřizují toliko presidia a nikoli také sborové soudy samy. Poněvadž pak předpis výslovně nařizuje, aby sporné jazykové otázky vyřizovány byly jako věci státní správy, je příslušnost sborového soudu vyloučena a zbývá jen příslušnost presidia. Rekurs ke sborovému soudu nebyl tedy vůbec přípustným, protože otázka jest dle zákonného předpisu vůbec jen předmětem stížnosti dohlédací, a o této neměl si sborový soud rozhodnutí osobovati, nýbrž měl ji jako neprávem naň řízenou dohlédacímu orgánu příslušnému k vyřizování otázek správních, tedy presidiu tamního soudu odstoupiti. Bylo tedy tak rozhodnouti jak se stalo (§ 477 čís. 6 a § 514, odst. 2 c. ř. s., § 42 j. n.).

Čís. 1491.

§ 19 rozlukového zákona.

K pojmu »důležitých důvodů«. Tím, že manželé ani při rozvodu ani při rozluce nejednali o manželčině výživě, není vyloučen manželčin nárok, by jí manžel poskytoval nutnou výživu.

(Rozh. ze dne 14. února 1922, Rv I 777/21.)

Ani při nedobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože v roce 1913 ani při napotomní rozluce jeho roku 1919 neujednali manželé ničeho o poskytování výživného manželce. Žalobou, zadanou na soudě v roce 1920, domáhala se manželka na manželi výživného měsíčních 300 Kč. Procesní soud první stolice žalbu pro tentokrát zamítl. Uznal zásadně nárok žalobkyně nikoliv sice na výživné, jak bylo žalováno, nýbrž na poskytování jakéhosi odškodnění, avšak vyloučil vzhledem k rodinným a majetkovým poměrům manžela jeho schopnost výživné platiti. Odvolací soud nevyhověv odvolání žalovaného, přiznal žalobkyni k jejímu odvolání měsíčních 180 K. Důvody: Kdežto odvolací návrh žalobkyně zní, by rozsudek byl zrušen po případě změněn a žalobě její v celém obsahu bylo vyhověno, zní odvolací návrh žalovaného, aby rozsudek byl změněn a žalobní návrh žalobkyně, jenž byl napadeným rozsudkem zamítnut pro tentokrát, byl zamítnut vůbec. Odvolání žalovaného není důvodné. Dle § 91 obč. zák. jest povinností manžela, by poskytoval manželce dle svého jmění slušnou výživu. Na tomto zákonném ustanovení nebylo ničeho změněno zákonem ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., kterým proti dosavadnímu zákonu připuštěna byla rozluka manželství. V § 19 tohoto zákona výslovně se stanoví, že ujednání stran a rozhodnutí soudu podle §§ 106 a 108 obč. zák. zůstávají i po vyslovené rozluce v platnosti, pokud se strany nedohodnou jinak, že však z důležitých důvodů může kterýkoli z rozloučených manželů žádati za nové spořádání majetkových poměrů pořadem práva. Tím jest vyslovena všoobecná zásada, již lze užiti i v případech, ve kterých jde o uspořádání výživného mezi rozvedenými manželi. Že by nějaké ujednání stran, nebo rozhodnutí soudu v příčině majetkoprávních poměrů stran se bylo stalo, žádná ze stran netvrdila a proto nemůže ni v nejmenším býti pochybnosti o tom, že na straně žalobkyně je tu pro uspořádání majetkových poměrů důležitý důvod. Vždyť žalovaný výslovně popírá povinnost k vyživování žalobkyně, takže, když jí vyplácení příspěvků, které dostávala po dobu konání válečné služby žalovaným, bylo dle tvrzení jejího, žalovaným rovněž ne-